

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE
JANA PAVLA II.
K SVĚTOVÉMU DNI MÍRU
1. LEDNA 2005

VYDALA ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE
PRAHA 2004
(PRO VNITŘNÍ POTŘEBU)

**Nedopust', aby tě zlo přemohlo,
nýbrž přemáhej zlo dobrem**

1. Na začátku nového roku se znovu obracím na ty, kteří mají odpovědnost za národy, a na všechny muže a ženy dobré vůle, kteří upozorňují na to, jak je nutné budovat mír ve světě. Jako téma Světového dne míru 2005 jsem vybral výzvu svatého Pavla v listě Římanům: „*Nedopust', aby tě zlo přemohlo, nýbrž přemáhej zlo dobrem.*“ (Řím 12,21) Zlo nikdy nemůže být přemoženo zlem: kdokoli si zvolí tuto cestu, *namísto přemožení zla, sám bude zlem přemožen.*

Perspektiva načrtnutá velkým apoštolem uvádí ve známost základní pravdu: mír je výsledkem dlouhého a usilovného boje, který je možné vyhrát, pokud se zlo přemůže dobrem. Naproti dramatickým scénářům násilných bratrovražedných konfliktů, ke kterým dochází v různých částech světa, a před nepopsatelným utrpením a nespravedlností, které z nich pocházejí, je jedinou opravdu konstruktivní volbou *mít v ošklivosti zlo a přidržovat se dobra* (srov. Řím 12,9), jak to doporučuje svatý Pavel.

Mír je dobro, které je třeba podporovat dobrem: je dobrem pro lidi, rodiny, národy na zemi a pro celé lidstvo; je to ale dobro, které musíme chránit a pěstovat prostřednictvím volby dobra a prostřednictvím dobrých skutků. V tomto smyslu se tedy chápe také hluboká pravda jiného Pavlova vrcholného výroku: „*Nikomu neodplácejte zlým za zlé.*“ (Řím 12,17) Jediným způsobem, jak uniknout ze začarovaného kruhu zla pro zlo, je přijmout slovo apoštola: „*Nedopust', aby tě zlo přemohlo, nýbrž přemáhej zlo dobrem.*“ (Řím 12,21)

Zlo, dobro a láska

2. Od počátků poznalo lidstvo tragickou zkušenost zla a snažilo se uchopit jeho kořeny a vysvětlit jeho příčiny. Zlo není anonymní silou, která působí ve světě mocí deterministických a neosobních mechanismů. Zlo se projevuje skrze lidskou svobodu. Právě ta odlišuje člověka od ostatních živých bytostí na zemi, stojí v centru dramatu zla a je jím neustále provázena. *Zlo má vždy tvář a jméno:* tvář a jméno mužů a žen, kteří si ho svobodně volí. Písmo svaté učí, že na

začátku dějin Adam a Eva povstali proti Bohu a Ábel byl zabit svým bratrem Kainem (srov. Gn 3–4). To byly první špatné volby, po kterých následovaly bezpočetné další během staletí. Každá v sobě nese *podstatný morální odstín*, který ukazuje na přesné odpovědnosti ze strany subjektu a volá k odpovědnosti základní vztahy člověka s Bohem, s ostatními lidmi a se stvořením.

Při hledání hlubokých složek zla docházíme k tomu, že *zlo je v posledku tragickým vyhnutím se požadavkům lásky*.¹ Morální dobro se rodí z lásky, projevuje se jako láska a směřuje k lásce. To je jasné zvláště pro křesťana, který ví, že účast na jediném mystickém těle Kristově ho staví do zvláštního vztahu nejen s Pánem, ale také s bratry. Logika křesťanské lásky, která v evangeliu představuje bijící srdce morálního dobra, vede, je-li brána do důsledků, až k lásce k nepřítelům: „*Když tvůj nepřítel má hlad, dej mu najíst, když má žízeň, dej mu napít.*“ (Řím 12,20)

„Gramatika“ univerzálního morálního zákona

3. Podíváme-li se na aktuální situaci ve světě, docházíme ke zjištění, že se v něm šíří *mnohonásobné sociální a politické projevy zla*: od sociálního nepokoje po anarchii a válku, od bezpráví po násilí vůči druhému a jeho potlačení. Pro to, aby lidská rodina směřovala vlastní cestou mezi protikladným vábením dobra a zla, nezbytně potřebuje těžit ze zkušeností *společného dědictví morálních hodnot* přijatých jako dar od samotného Boha. Proto k těm, kteří jsou určeni k tomu, aby přemohli zlo dobrem, se obrací svatý Pavel výzvou, aby *pěstovali vznešené a nezaujaté postoje štědrosti a pokoje* (srov. Řím 12,17–21).

Když jsem téměř před deseti lety mluvil k Valnému shromáždění Spojených národů o společném snažení ve službě míru, odvolal jsem

¹ Ohledně toho dosvědčuje svatý Augustin: „Dvě lásky založily dvě města: sebeláska, která vede až k pohrdání Bohem, zrodila pozemské město; Boží láska, která vede až k pohrdání sebou samým, zrodila město nebeské.“ (*De Civitate Dei*, XIV, 28)

se na „*gramatiku*“ *univerzálního morálního zákona*², připomínanou církví v jejích mnohých vyjádřeních k tomuto tématu. Takový zákon, inspirovaný společnými hodnotami a principy, sjednocuje lidi mezi sebou, i když jsou odlišných kultur, a je neměnný: „v záplavě představ a obyčejů zůstává nezměněn a podporuje pokrok. (...) I když se popírají jeho zásady, přesto jej nelze zničit ani vyrvat z lidského srdce. Stále znovu povstává v životě jednotlivců i společností.“³

4. Tato společná *gramatika morálního zákona* vyžaduje, abychom se stále a s odpovědností snažili o to, aby život lidí a národů byl ctěn a podporován. V jeho světle musí být zřetelně pojmenována sociální a politická zla, která skličují svět, především ta, která jsou vyprovokována *výbuchy násilí*. Jak v tomto kontextu nezajít myšlenkami k milovanému *africkému kontinentu*, kde trvají konflikty, které skosili a stále kosí miliony obětí? Jak nevzpomenout nebezpečnou *situaci v Palestině*, v Ježíšově zemi, kde se nedaří navázat v pravdě a spravedlnosti nit vzájemného pochopení zpřetrhanou konfliktem, který každý den zásobuje znepokojený svět atentáty a mstami? A co říci k tragickému fenoménu *teroristického násilí*, které se zdá, že vede celý svět do budoucnosti strachu a úzkosti? Jak konečně s hořkostí nekonstatovat, že *irácké drama* se bohužel promítá do situací nejistoty a nebezpečí pro všechny?

Pro dosažení dobra míru je třeba s jasným vědomím potvrdit, že násilí je nepřijatelným zlem a že nikdy neřeší problémy. „Násilí je lež, protože je protikladem k pravdě naší víry, k pravdě našeho lidství. Násilí ničí to, o čem tvrdí, že to brání: důstojnost, život, svobodu lidských bytostí.“⁴ Proto je nezbytné zahájit *velké dílo výchovy svědomí*, které by vychovávalo všechny, především nové generace, k dobru a otevřelo jim horizont *úplného a solidárního humanismu*, ke kterému církev nabádá a který si přeje. Na tomto základě je mož-

² Srov. JAN PAVEL II. *Proslov k 50. výročí založení OSN* (5. října 1995), č. 3. In: *Insegnamenti XVIII/2* (1995), 732.

³ Katechismus katolické církve, č. 1958. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství, 2001.

⁴ JAN PAVEL II. *Homilie v Droghedě*, Irsko (29. září 1979), č. 9. In: AAS 71 (1979), 1081.

né dát život sociálnímu, ekonomickému a politickému řádu, který by měl na paměti důstojnost, svobodu a základní práva každé osoby.

Dobro míru a obecné blaho

5. Pro podpoření míru tím, že se zlo přemůže dobrem, je třeba pozastavit se se zvláštní pozorností nad obecným blahem⁵ a nad jeho sociálním a politickým využitím. Když se totiž na všech úrovních pěstuje obecné blaho, pěstuje se mír. Může snad člověk plně realizovat sám sebe a nepřehlížet při tom svou sociální přirozenost, tedy své bytí „s“ druhými a „pro“ druhé? Obecné blaho se ho bezprostředně týká. Týká se bezprostředně všech výrazných forem lidské společnosti: rodiny, skupin, hnutí, měst, krajů, států, společenství lidí a národů. *Všichni jsou určitým způsobem zahrnuti do úsilí o obecné blaho*, do neustálého hledání dobra druhého, jako by bylo vlastní. Taková odpovědnost přísluší zvláště politické autoritě na všech úrovních jejího výkonu, neboť ona je volána k tomu, aby vytvářela souhrn sociálních podmínek, které umožňují a podporují v lidech celkový vývoj jejich osoby.⁶

Obecné blaho proto vyžaduje úctu a povýšení osoby a jejich základních práv, stejně jako úctu a povýšení práv národů v univerzální perspektivě. V této záležitosti říká II. vatikánský koncil: „Ze stále těsnější vzájemné závislosti, která postupně nabývá celosvětového rozsahu, plyne, že se obecné blaho (...) stává stále všeobecnějším; z toho vyplývají práva a povinnosti, které se týkají celého lidstva. Jakákoli skupina musí mít na zřeteli potřeby a oprávněné nároky jiných skupin, ano i obecné blaho celé lidské rodiny.“⁷ Dobro celého

⁵ V širokém slova smyslu se *obecným blahem* myslí „souhrn podmínek společenského života, které jak skupinám, tak jednotlivým členům dovolují úplnější a snadší dosažení vlastní dokonalosti“ (II. Vatikánský koncil. Pastorační konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, č. 26. In: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha : Zvon, 1995).

⁶ Srov. JAN XXIII. Encyklika o nejnovejším vývoji života společnosti a o jeho utváření ve světle křesťanského učení *Mater et magistra*. Praha : Zvon, 1996.

⁷ II. Vatikánský koncil. Pastorační konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, č. 26.

lidstva si, také pro budoucí generace, žádá opravdovou mezinárodní spolupráci, k níž musí přispět každý národ.⁸

Rozhodně omezující vize lidské skutečnosti mění obecné blaho v jednoduchý *sociálně-ekonomický blahobyť* bez jakéhokoliv transcendentního zaměření a zbavují ho jeho nejhlubšího důvodu bytí. *Obecné blaho* zahrnuje také transcendentní rozměr, protože posledním cílem svého stvoření je Bůh.⁹ Křesťané kromě toho vědí, že Ježíš přinesl světlo do uskutečnění pravého obecného blaha lidstva. Ke Kristu směřují a v Něm vrcholí dějiny: díky Němu, skrze Něho a vzhledem k Němu může být každá lidská skutečnost přivedena ke svému plnému naplnění v Bohu.

Dobro míru a užívání dober země

6. Protože dobro míru je úzce spojeno s vývojem všech národů, je nezbytné mít na paměti *etické důsledky užívání dober země*. II. vatikánský koncil vhodně připomněl, že „Bůh určil zemi a všechno, co je na ní, k užívání všem lidem a národům, takže stvořených statků se má dostat všem spravedlivou měrou; to žádá spravedlnost provázená láskou.“¹⁰

Příslušnost k lidské rodině uděluje každé osobě jakýsi druh *světového občanství* a činí ji držitelem práv a povinností, a tak jsou lidé spojeni společenstvím původu a konečného údělu. Stačí, aby bylo počato nějaké dítě, aby bylo držitelem práv, zasloužilo si pozornost a péči a někdo aby měl povinnost mu je zajistit. Odsouzení rasismu, ochrana menšin, pomoc uprchlíkům a zmobilizování mezinárodní solidarity vzhledem ke všem potřebným nejsou ničím jiným než odpovídajícím uplatněním principu světového občanství.

⁸ Srov. JAN XXIII. Encyklika o nejnovejším vývoji života společnosti a o jeho utváření ve světle křesťanského učení *Mater et magistra*. Praha : Zvon, 1996.

⁹ Srov. JAN PAVEL II. Encyklika ke 100. výročí *Rerum novarum Centesimus annus*, č. 41. Praha : Zvon, 1996.

¹⁰ II. Vatikánský koncil. Pastorační konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, č. 69.

7. Dobro míru musí být dnes viděno v úzkém vztahu s *novými dobry*, která pocházejí z vědeckého poznání a technického pokroku. Také tato dobra v uplatnění principu univerzálního určení dober země jsou *postavena do služeb primárních potřeb člověka*. Vhodné iniciativy na mezinárodní úrovni mohou dát plnou aktualizaci principu určení dober, a tak zajistit všem – jednotlivcům i národům – základní podmínky pro účast na rozvoji. To je možné, pokud se odstraní překážky a výsadní práva, která nechávají na okraji mnohé národy.¹¹

Dobro míru pak bude lépe zajištěno, jestliže se mezinárodní společenství s co největším smyslem pro zodpovědnost postará o to, co se společně označuje jako *veřejná dobra*. Jsou to dobra, která automaticky využívají všichni obyvatelé, aniž by v této souvislosti činili jasné volby. Na národní úrovni se jedná o dobra, jako jsou například právní systém, systém obrany, silniční nebo železniční síť. Ve světě, dnes zcela zahrnutém fenoménem globalizace, jsou stále početnější veřejná dobra, která přebírají globální charakter, a následně se den ze dne zvyšují *společné zájmy*. Stačí pomyslet na boj proti chudobě, na hledání míru a jistoty, na starosti s klimatickými změnami, na kontrolu šíření nemocí. Na takové zájmy musí mezinárodní společenství odpovědět stále širší sítí právních smluv a pokynů k *úpravě užívání veřejných dober*, které se budou inspirovat univerzálními principy spravedlnosti a solidarity.

8. Princip všeobecného určení dober umožňuje mimo jiné patřičně čelit výzvě *chudoby*, zvláště bere-li se zřetel na podmínky bídy, v níž žije ještě přes miliardu lidí. Mezinárodní společenství si jako přednostní cíl na začátku nového tisíciletí stanovilo zmenšení počtu těchto osob na polovinu do roku 2015. Církev podporuje a povzbuzuje takové úsilí a vybízí věřící v Krista, aby konkrétním způsobem a v každém prostředí ukázali *účinnější lásku k chudým*.¹²

Drama chudoby vyvstává také úzce spojeno s otázkou *zahraničního dluhu chudých zemí*. Přes doposud splněné významné pokroky

¹¹ Srov. JAN PAVEL II. Encyklika ke 100. výročí *Rerum novarum Centesimus annus*, č. 35. Praha : Zvon, 1996.

¹² Srov. JAN PAVEL II. Encyklika o starosti církve o sociální otázky *Sollicitudo rei socialis*, č. 42. Praha : Zvon, 1996.

venašla tato otázka ještě patřičné řešení. Uplynulo patnáct let od toho, kdy jsem upozornil na veřejné mínění ohledně skutečnosti, že zahraniční dluh chudých zemí „je vnitřně spojen s dalšími problémy, jako jsou zahraniční zásah, správné fungování větších mezinárodních organizací, cena surovin atd.“¹³ Nejnovější mechanismy pro snížení dluhů, převážně soustředěné na požadavky chudých, zlepšily bezpochyby kvalitu *ekonomického růstu*. Ten se ještě pro řadu faktorů jeví jako kvantitativně nedostatečný, zvláště vzhledem k dosažení stabilních cílů na začátku tisíciletí. Chudé země zůstávají vězni *začarovaného kruhu*: nízké zisky a pomalý růst omezují úspory a zároveň malé vklady a neefektivní využití úspor nepodporují růst.

9. Jak prohlásil papež Pavel VI. a jak jsem já sám zdůraznil, jediným opravdu účinným lékem pro to, aby se státům umožnilo vzdorovat dramatické otázce chudoby, je poskytnout jim nezbytné zdroje prostřednictvím zahraničního financování – veřejného i soukromého – dovoleného přípustnými podmínkami v rámci mezinárodních obchodních vztahů řízených podle spravedlnosti.¹⁴ Potřebnou a nutnou se stává *morální a ekonomická mobilizace*, která na jedné straně zohledňuje dohody uzavřené k prospěchu chudých zemí, ale na druhé straně je ochotná přezkoumat ty dohody, které zkušenost ukázala jako příliš tíživé pro určité země. V této perspektivě se jako nutné a žádoucí jeví přinesení nového impulsu k *veřejné pomoci pro rozvoj*, a i přes těžkosti, které se mohou ukázat v tomto procesu, objevení nových forem financování rozvoje.¹⁵ Některé vlády už pozorně hodnotí slibné mechanismy, které jdou tímto směrem, významné iniciativy, které je třeba podporovat způsobem autentického sdílení a při respektování *principu subsidiarity*. Je třeba také kontrolovat, aby řízení ekonomických zdrojů určených k rozvoji chudých zemí

¹³ JAN PAVEL II. *Proslov k účastníkům studijního týdne Papežské akademie věd* (27. října 1989), č. 6. In: *Insegnamenti XII/2* (1989), 1050.

¹⁴ Srov. PAVEL VI. Encyklika o rozvoji národů *Populorum progressio*, č. 56–61. Praha : Zvon, 1996; JAN PAVEL II. Encyklika o starosti církve o sociální otázky *Sollicitudo rei socialis*, č. 33–34. Praha : Zvon, 1996.

¹⁵ Srov. JAN PAVEL II. *Poselství prezidentovi Papežské rady „Iustitia et pax“*. In: *L'Osservatore Romano*, 10. července 2004, s. 5.

bylo sledováno úzkostlivými kritérii dobré správy jak ze strany dárců, tak ze strany adresátů. Církev k těmto snahám povzbuzuje a přispívá. Stačí jmenovat například cenný příspěvek daný skrze početné katolické agentury pomoci a rozvoje.

10. Na konci Velkého jubilea roku 2000 jsem v apoštolském listě *Novo millennio ineunte* naznačil nutnost nové *vynalézavosti lásky*¹⁶, aby se do světa rozšířilo evangelium naděje. To se stává zvláště zjevné, když se člověk přiblíží k *mnoha choulostivým problémům, které překážejí rozvoji afrického kontinentu*: ať už myslíme na četné ozbrojené konflikty, na epidemie nemocí, které jsou ještě nebezpečnější vzhledem k podmínkám chudoby, nebo na politickou nestabilitu, kterou provází rozsáhlá sociální nejistota. To jsou dramatické skutečnosti, které pobízejí k *radikálně nové cestě pro Afriku*: je nezbytné dát život *novým formám solidarity na rovině bilaterální a multilaterální s rozhodnějším úsilím všech a v plném vědomí, že dobro afrických národů představuje nezbytnou podmínku pro dosažení univerzálního společného dobra*.

Ať africké národy mohou vzít do svých rukou vlastní osud a vlastní kulturní, občanský, sociální a ekonomický vývoj! Ať Afrika přestane být pouze objektem podpory a stane se odpovědným subjektem přesvědčivého a produktivního sdílení! Pro dosažení takových cílů je nutná nová politická kultura, zvláště v prostředí mezinárodní spolupráce. Ještě jednou bych chtěl zdůraznit, že neúspěšné naplnění opětovných slibů týkajících se *veřejné pomoci rozvoje*, ještě stále otevřená otázka tíživého mezinárodního dluhu afrických zemí a nedostatek zvláštní vážnosti pro ně v mezinárodních obchodních vztazích představují velké překážky míru, a proto je nezbytné a naléhavé jim čelit a překonat je. Nikdy se tak jako dnes nejevilo rozhodující pro uskutečnění míru ve světě vědomí nezávislosti mezi bohatými a chudými zeměmi, pro které „rozvoj musí být buď ke *společnému prospěchu všech částí světa, nebo se nutně zvrátí v úpa-*

¹⁶ Srov. JAN PAVEL II. Apoštolský list na závěr Jubilejního roku 2000 *Novo millennio ineunte*, č. 50. Praha : Sekretariát České biskupské konference, 2001.

dek i v oněch krajinách, které se dosud vyznačovaly stálým pokrokem.“¹⁷

Univerzalita zla a křesťanská naděje

11. Přes mnohá dramata, která sužují svět, vyznávají křesťané s pokornou důvěrou, že pouze Bůh umožňuje člověku a národům překonat zlo pro dosažení dobra. Svou smrtí a svým vzkříšením nás Kristus spasil a vykoupil „za vysokou cenu“ (1 Kor 6,20;7,23), a tak získal spásu pro všechny. S jeho pomocí je proto *pro všechny možné přemoci zlo dobrem*.

Křesťan, který staví své základy na jistotě, že zlo nepřevládne, *pěstuje nezkrotnou naději*, která ho podrží v podpoře spravedlnosti a míru. Přes osobní a společné hříchy, které poznamenávají lidské jednání, vtiskuje naděje stále obnovující elán k úsilí o spravedlnost a mír, společně s pevnou důvěrou v možnost *budovat lepší svět*.

Jestliže je ve světě přítomné a jestliže v něm jedná „tajemství špatnosti“ (2 Sol 2,7), nesmíme zapomínat, že vykoupený člověk má v sobě dostatek síly, aby mu odporoval. Člověk, stvořený k obrazu Božímu a vykoupený Kristem, který „se jistým způsobem spojil s každým člověkem,“¹⁸ může aktivně spolupracovat na vítězství dobra. „Duch Hospodinův naplňuje zemi“ (Mdr 1,7). Křesťané, zvláště věřící laici, „však nemají tuto naději skrývat v hloubi duše, nýbrž projevovat ji také ve strukturách světského života trvalou konverzí a bojem „proti knížatům, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti duchům zla“ (Ef 6,12).“¹⁹

12. Žádný muž ani žádná žena dobré vůle se nemůže zříct úsilí o boj za přemožení zla dobrem. Je to boj, který je platně veden pouze zbraněmi lásky. *Když dobro zvítězí nad zlem, vládne láska, a kde*

¹⁷ JAN PAVEL II. Encyklika o starosti církve o sociální otázky *Sollicitudo rei socialis*, č. 17. Praha : Zvon, 1996.

¹⁸ II. Vatikánský koncil. Pastorační konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, č. 22.

¹⁹ II. Vatikánský koncil. Věřoučná konstituce o církvi *Lumen gentium*, č. 35. In: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha : Zvon, 1995.

vládne láska, tam vládne mír. To je učení evangelia znovu předložené II. vatikánským koncilem: „základní zákon lidské dokonalosti, a tedy také přetvoření světa, je nové přikázání lásky.“²⁰

To platí i v oblasti sociální a politické. Ohledně toho napsal papež Lev XIII. že ti, kteří mají povinnost postarat se o dobro míru ve vztazích mezi národy, musí v sobě žít a v druhých rozvíjet „lásku, která je paní a královnou všech ctností.“²¹ Ať jsou křesťané svědky přesvědčení o této pravdě; ať dokáží svým životem ukázat, že láska je jedinou silou, která je schopná přivést k osobní a sociální dokonalosti, jediným dynamismem schopným posunout dějiny směrem k dobru a míru.

Ať děti církve v tomto roce věnovaném eucharistii naleznou v *nejvyšší svátosti lásky* pramen každého společenství: společenství s Ježíšem Vykupitelem a v Něm s každým člověkem. V moci Kristovy smrti a vzkříšení, které jsou svátostně přítomny v každém slavení eucharistie, jsme osvobozeni od zla a uschnutí konat dobro. V moci nového života, který nám On daroval, se můžeme poznat jako bratři i přes jakoukoliv rozdílnost jazyka, národnosti a kultury. Jedním slovem, v moci účasti na tomtéž chlebě a tomtéž kalichu se můžeme cítit „Boží rodinou“ a společně přinést specifický a účinný příspěvek k budování světa založeného na hodnotách spravedlnosti, svobody a míru.

Ve Vatikánu 8. prosince 2004

²⁰ II. Vatikánský koncil. Pastoralní konstituce o církvi v dnešním světě *Gaudium et spes*, č. 38.

²¹ LEV XIII. Encyklika o dělnické otázce *Rerum novarum*, č. 45. Praha : Zvon, 1996.

Seznam dokumentů vydaných v této ediční řadě

1. Poselství Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 1994 (1993)
2. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k oslavě II. světového dne nemocných 11. února 1994 (1993)
3. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 1994 (1993)
4. Poselství Svatého otce mladým celého světa u příležitosti IX. a X. světového dne mládeže 1994–1995 (1994)
5. Poselství Papeže Jana Pavla II. k XXXI. světovému dni modliteb za povolání (1994)
6. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 1994 (1994)
7. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXVIII. světovému dni sdělovacích prostředků 15. května 1994 (1994)
8. Dopis papeže Jana Pavla II. rodinám (1994)
9. Poselství papeže Jana Pavla II. ke Světovému dni uprchlíků 1994–1995 (1994)
10. Poselství Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 1995 (1994)
11. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k oslavě III. světového dne nemocných 11. února 1995 (1995)
12. List papeže dětem u příležitosti Roku rodiny (1995)
13. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 1995 (1995)
14. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 1995 (1995)
15. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXII. světovému dni modliteb za povolání (1995)
16. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXIX. světovému dni sdělovacích prostředků 28. května 1995 (1995)
17. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 1996 (1995)
18. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k oslavě IV. světového dne nemocných 11. února 1996 (1996)
19. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k postní době 1996 (1996)

20. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k Světovému dni uprchlíků 1996 (1996)
21. Poselství Svatého otce mladým celého světa u příležitosti XI. světového dne mládeže 1996 (1996)
22. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 1996 v jubilejním roce jeho kněžského svěcení (1996)
23. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k XXXIII. světovému dni modliteb za povolání 28. dubna 1996 (1996)
24. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 1997 (1996)
25. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k přípravě na V. světový den nemocných 11. února 1997 (1996)
26. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 1997 (1996)
27. Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni uprchlíků 1997 (1997)
28. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 1997 (1997)
30. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXI. světovému dni sdělovacích prostředků 11. května 1997 (1997)
31. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 1998 (1997)
32. Poselství papeže Jana Pavla II. k VI. světovému dni nemocných, Loreto 11. února 1998 (1998)
33. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 1998 (1998)
34. Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni uprchlíků 1998 (1998)
35. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 1998 (1998)
36. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k XXXV. světovému dni modliteb za povolání 3. května 1998 (1998)
37. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k XXXII. světovému dni sdělovacích prostředků 24. května 1998 (1998)
38. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 1999 (1998)
39. Poselství papeže Jana Pavla II. k přípravě VII. světového dne nemocných 11. února 1999 (1999)

40. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 1999 (1999)
41. Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni uprchlíků 1999 (1999)
42. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. ke XXXVI. světovému dni modliteb za povolání 25. dubna 1999 (1999)
43. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 1999 (1999)
44. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXIII. světovému dni sdělovacích prostředků 16. května 1999 (1999)
45. *Incarnationis mysterium* – bula k vyhlášení Velkého jubilea roku 2000 (1999)
46. List papeže Jana Pavla II. umělcům (1999)
47. List papeže Jana Pavla II. starým lidem (1999)
48. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 2000 (1999)
49. Poselství papeže Jana Pavla II. k VIII. světovému dni nemocných (1999)
50. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 2000 (2000)
51. Poselství papeže Jana Pavla II. o putování na místa spjatá s dějinami spásy (2000)
52. Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni uprchlíků 2000 (2000)
53. List Svatého otce Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 2000 (2000)
54. Poselství papeže Jana Pavla II. ke XXXVII. světovému dni modliteb za povolání 14. května 2000 (2000)
55. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXIV. světovému dni sdělovacích prostředků 4. června 2000 (2000)
56. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2001 (2000)
57. Poselství papeže Jana Pavla II. ke Světovému dni nemocných 11. února 2001 (2001)
58. Apoštolský list Jana Pavla II. daný motu proprio k prohlášení svaté Brigity Švédské, svaté Kateřiny Sienské a svaté Terezie Benedikty od Kříže za spolupatronky Evropy (2001)
59. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 2001 (2001)

60. *Novo millennio ineunte* – apoštolský list papeže Jana Pavla II. na závěr Jubilejního roku 2000 (2001)
61. List papeže Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 2001 (2001)
62. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXVIII. světovému dni modliteb za povolání 6. května 2001 (2001)
63. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXV. světovému dni sdělovacích prostředků 27. května 2001 (2001)
64. Poselství Papeže Jana Pavla II. k XXII. světovému dni cestovního ruchu 27. září 2001 (2001)
65. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2002 (2001)
66. Poselství papeže Jana Pavla II. ke Světovému dni nemocných 11. února 2002 (2002)
67. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 2002 (2002)
68. Poselství papeže Jana Pavla II. k LXXVIII. světovému dni uprchlíků 2002 (2002)
69. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXIX. světovému dni modliteb za povolání 21. dubna 2002 (2002)
70. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXVI. světovému dni sdělovacích prostředků 12. května 2002 (2002)
71. List papeže Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 2002 (2002)
72. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXIII. světovému dni cestovního ruchu 2002 (2002)
73. *Misericordia Dei* – apoštolský list o některých aspektech slavení svátosti smíření (2002)
74. *Rosarium Virginis Mariae* – apoštolský list o modlitbě svatého růžence (2002)
75. Poselství papeže Jana Pavla II. k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2003 (2002)
76. Poselství papeže Jana Pavla II. u příležitosti LXXXIX. světového dne uprchlíků 2003 (2003)
77. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 2003 (2003)
78. Poselství papeže Jana Pavla II. k XI. světovému dni nemocných 2003 (2003)

79. Poselství papeže Jana Pavla II. ke Dni mládeže v diecézích na Květnou neděli 13. dubna 2003 (2003)
80. Poselství papeže Jana Pavla II. k XL. světovému dni modliteb za povolání (2003)
81. Poselství papeže Jana Pavla II. ke XXXVII. světovému dni sdělovacích prostředků (2003)
82. *Ecclesia in Europa* – posynodální apoštolská exhortace (2003)
83. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXIV. světovému dni cestovního ruchu 2003 (2003)
84. Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni míru 1. ledna 2004 (2003)
85. Poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni nemocných 11. února 2004 (2004)
86. Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 2004 (2004)
87. Poselství papeže Jana Pavla II. k XC. světovému dni uprchlíků 2004 (2004)
88. *Spiritus et sponsa* – apoštolský list papeže Jana Pavla II. k příležitosti XL. výročí vyhlášení konstituce o posvátné liturgii Sacrosanctum Concilium (2004)
89. Poselství papeže Jana Pavla II. k XIX. světovému dni mládeže na Květnou neděli 4. dubna 2004 (2004)
90. Poselství papeže Jana Pavla II. k XLI. světovému dni modliteb za povolání 2. května 2004 (2004)
91. Poselství papeže Jana Pavla II. k XXXVIII. světovému dni sdělovacích prostředků (2004)
92. List papeže Jana Pavla II. kněžím k Zelenému čtvrtku 2004 (2004)
93. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k XXV. světovému dni cestovního ruchu (2004)
94. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k XX. světovému dni mládeže (Kolín, srpen 2005) (2004)
95. Apoštolský list Svatého otce Jana Pavla II. biskupům, kněžím a věřícím laikům k Roku eucharistie (říjen 2004 – říjen 2005) *Magne nobiscum Domine* (2004)
96. Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k Světovému dni míru 1. ledna 2005 (2004)